

Catros Poemas

de Neira Vilas

TONCONTIN

Pano verde entre dous mares.
Leda paisaxe
de Tegucigalpa.
Aeroporto herbello
de Toncontín.
Xente que ven e vai.
Viaxeiros que mercan
fame india de pau.
Todo vive e morre e danza
darredor de dúas imaxes:
unha estampa mural do Berbés
e un rapaz de Betanzos que vende "souvenirs".

EN MEXICO

Era unha voz amiga
abréndose
nun ecoar de pedra.
(O Pazo descansaba
sobor do tempo longo
e dos vellos teocalis).
Era unha voz galega
descubrindo
novos acenos,
rebeldías novas
na humanidade
que veu Diego Rivera.

TODOS

Da revellida escuridade
que teima coutar fachos e mencerres;
do sangue que esgaza
inocentes birtas
pra regar o gran eido
de asasinios honoráveles;
da fame que berra
dende os ollos fondos
e o ventre arrumbado dos nenos;
da laceira, en fin, que catro poderosos
fan aturar á humanidade,
todos temos culpa.
Todos.
Ninguén pode guindar a primeira pedra.

DÉBEDA

Penso:
terá morto alguén pra que eu viva?
Cántos calaron
pra deixar paso á miña voz?
Qué vello e iñorado crime
aniña no meu sangue?...

Nada sei
da conta sin pagar. Nada
desta débeda longa,
nin do prezo de estar aquí,
neste chanzo do tempo.

Habana (Cuba), 1968

¡TERRA!

*¡Como puxas, GALICIA! ¡Como chamas!
¡Como ven a tua voz da lonxania!
¡Como teño conmigo esta angonía
e como no meu ser acoubo flamas!*

*¡Delas veces semella que recramas,
n-este vento que ven sin retesía,
con voce namorosa, ou de ansia pía,
anovando no peito vellas gramas!*

*¡Estou a padecer n-un cautiveiro
levando medio século, xa enteiro,
no desterro, con axes e tristura!*

*¡No corazón me xurde amargureza
porque xa non verei a tua beleza
e xa logo me irei á coba escura!*

Avelino Díaz

Bós Aires, 1968